

## [Korsgaard.]

lediget af det konservative Folkeparti, og det, der ligger bagved, er naturligvis den store Interesse for Forsvaret, som det konservative Parti altid har vist, og det er da ogsaa i særlig Grad af Interesse for det konservative Folkeparti at blive ved med at følge, hvorledes Loven af 1922 udvikler sig, saaledes at forstaa, at man bliver klar over, hvad der egentlig skulde være gjort, hvis Lovens Forudsætninger skulde holdes, og hvad der faktisk er gjort. Som ærede Medlemmer naturligvis alle vil erindre, voldte det ikke helt smaa Vanskeligheder i 1922 for det konservative Folkeparti at give sin Tilslutning til den Ordning, vi den Gang fik. Det gik, og jeg tror at turde paastaa, at naar det gik, var Grunden i ikke ringe Grad den, at en hel Del af os Konservative var af den Tro, at naar Venstre som førende Regeringsparti gennemførte en Forsvarslov, kunde man ogsaa være sikker paa, at denne, saa længe Venstre raadete over Regeringen, vilde blive gennemført loyalt. Og jeg kan føje til, at vi ogsaa regnede med, at hvis det, som Tiden gik, skulde vise sig, at et og andet teknisk ikke var, som det skulde være, vilde det ikke være vanskeligt, saa længe Venstre og det konservative Parti dannede Flertal her i Folketinget, at faa eventuelle Ændringer gennemført. Det var nemlig slet ikke saa let for det konservative Folkeparti at give sin Tilslutning til Ordningen af 1922, idet det sikkert vil erindres af alle, at der indenfor Militæret var ikke ubetydelig Modstand mod den Ordning, der altsaa blev vedtaget. Saa blev altsaa Loven vedtaget i 1922, og, som sagt, vi ventede, at Venstregeringen, som den Gang sad, vilde overvaage, at Loven blev gennemført loyalt. Venstreministeriet fik, som bekendt, ikke Lejlighed til at sidde saa forfærdelig længe efter 1922, idet det allerede ved Valget i 1924 maatte vige Pladsen for en socialdemokratisk Regering. Jeg maa have Lov til i den Anledning at minde om, at denne Regering i Samlingen 1925—26 gjorde Forsøg paa ved særlige Forslag paa Finansloven helt at forandre den Lov, vi havde faaet. Det vil ogsaa erindres, at man her i Folketinget gjode Modstand mod dette, at saavel det konservative Folkeparti som Venstre undlod at stemme for den Finanslov, der vedtoges med de her omhandlede nedsatte Bevillinger, som altsaa vedtoges her i Folketinget. Det vil erindres, at man i Landstinget i Kraft af det Flertal, de borgerlige Partier deroppe raadete over,

forandrede Loven og sendte den ned i Folketinget igen, og det vil erindres, at de Bevillinger, man tidligere havde haft under Venstres Styre, atter blev indsat.

Saa kom imidlertid Venstre atter til Magten som Regeringsparti. Og her maa jeg maaske have Lov til — selv om det ikke strengt vedrører dette Emne — at pege paa Grundlaget for, at Venstre kom til Magten, for det var nemlig den meget stærke konservative Fremgang ved Valget i 1926, en Fremgang, som vi netop i høj Grad havde vor særlige Indstilling overfor den den Gang meget brændende Erhvervs-situation at takke for. Naar man erindrer, at det altsaa var paa Grundlag af det konservative Partis Fremgang, at der overhovedet blev Mulighed for Venstre for at komme til Magten, saa virker det unægtelig noget overraskende, naar man i de seneste Dage fra det ærede Medlem Hr. Krags Side drister sig til at fremsætte den Paastand, at man ikke kunde vente nogen Hjælp fra vor Side, saa derfor maatte Venstre være stærkt nok i sig selv for at kunne bære en Regering. Det er i Sandhed en saare dristig Paastand, og den bliver ikke mindre dristig, naar man erindrer, at den Mand, som Venstre bød det konservative Folkeparti, der havde haft sin Fremgang paa et bestemt Spørgsmaal, var en Mand, om hvem man vidste, at han var den argeste Modstander af dette Princip Gennemførelse. Det er en Paastand næsten lige saa besynderlig som den, man fra et Nytaarsbudskab kan notere fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning. Jeg bruger udtrykkelig Udtrykket „det ærede Medlem“, for jeg vil nødig have Begrebet Statsminister knyttet til en Udtalelse af den Art. Det er nemlig en saa fuldkommen horribel Paastand, at man skulde kunne nedsætte Forsvarudgifterne her i dette Land med 50 Mill. Kr. og derigennem *mir nichts dir nichts* bringe de Vanskeligheder ud af Verden, som vi er inde i. Det ærede Medlem Hr. Stauning kan ikke være uvidende om, at der ogsaa fra Socialdemokratiets Side er fremsat Forslag om Bevillinger til Militæret, og det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at disse Bevillinger dog i hvert Fald ikke kommer til at ligge under 20 Mill. Kr., lige saa lidt som han kan være uvidende om, at Vedtagelsen af et saadant Forslag vil betyde, at der skal udredes meget betydelige Beløb i Pension til Folk, der afskediges. Det ærede Medlem kan yderligere ikke være blind for, at det, at vi indskrænker vor Hær, dog afgjort ikke gør det mere muligt for Folk at faa Arbejde,